

10 ár sum sjónleikarkvinna

Jens Pauli var mín fyrsti instruktørur, og eg eri

ógvuliga fegin um at spæla við í hansara

nú, sigur Elin Mouritsen, sum hevur 10 ár á baki sum sjónleikarkvinna

Tað munnu vera fáir sjónleikarar, sum hugtaka áskoðararnar sum Elin. Tá tú serti á skránni, at Elin er við, er tað sum tú hugsar, at so er ongin vandi. Til at leika sjónleik hevur hon evni sum fáur, tað er viðfott.

Elin hevur verið við í flestu leikum, sum Havnar Sjónleikarfelag hevur framført, síðani hon fyrri 10 árum síðani fyrri ferð trein inn á pallin og leikaði við í sjónleikinum »Kroya til niðurrivingar«, har hon sjálf leikti kroyan. Hon var smágenta tá — hvussu lítill hon var fáa vit ikki at vita, tí ongin sigur, hvussu gomul kvinna er.

Jens Pauli fann Elin

Við hesum er ikki sagt, at ongin visti um Elin fyrr enn hon kom á pallin í Sjónleikarhúsinum. Fyrstu ferð hon kom alment fram var í útvarpinum, og var hon tá bert 4 ára gomul. Hon sang: »Á bø eg gangi ...«, og minnst minnst tað sum tað var í gjár, tá hon var lyft upp á ein stól, so kon kundi rokka eftir mikrofonini.

Tað var Jens Pauli Heinesen, sum var varur við sjónleikargávu hennara. Tað var í kommunuskúlanum tey skuldu leika sjónleik, og Elin var kosin. Tað var Jens Pauli, sum var mín fyrsti instruktørur og tí eri eg ógvuliga fegin um, at eg nú kann vera við í leiki, sum hann hevur skrivað.

Á sjónleikaraskeiði

Í Havnar Sjónleikarfelag byrjaði hon við at ganga á skeið hjá Eyðuni, og árið eftir stóð hon á pallinum fyrri opnum tjaldið. Tað var tá hon leikti í leikinum »Kroya til niðurrivingar«. Skeiðið vardi í trý ár og hon fekk prógv.

Ongin verður ríkur av at spæla sjónleik í Føroyum,

heldur ikki Elin, men hon hevur kortini tikið lut av fullum og heilum huga. Tað fer nógv tíð til at venja, og eg fari ikki tvoran fótin inn á pallin, um eg ikki dugi leiklutin til fulnar, sigur Elin. Vit, sum leika, eru sum ein familja, óført samanhold, og ein verður ikki sørt deprimeraður tá leikur verður framført fyrri seinastu ferð, og vit skulu skiljast aftan á hvønn leikin, sigur hon.

Lampufepur

— Hvussu var tá tá fyrstu ferð skuldi á pallin?

— Eg var ógvuliga bangin, um hvussu tað fór at ydnast, og eri enn spent hvørja ferð. Men tað visir seg hvørja ferð, at beint sum eg eri komin á pallin, er allur spennigur burturi og royni at inn-

liva meg í leikin, so gott eg kann.

Besti leikluturin

Spurd um hvør besti leiklutur hennara er, svarar hon at tað er drama. Tann leiklutin sum mæi hevur dámað best, var tá eg leikaði við í »Másum« og »Býur okkara«. Her kundi eg spæla glað og syrgin, stutt sagt var leiklutur min í hesum leiki alt tað sum mæi best dámar at leika. Eg havi einaferð spælt »hálfvrek« genta, men henda leiklutur dámdi mæi onki, sigur Elin.

Uttanlanda og heima

Tað er ikki bert á palli í Sjónleikarhúsinum, í útvarpinum og aðrastaðni í Føroyum at Elin hevur virkað. Í 1969 var hon á sjónleikarskeiði í

**Kroya til niðurriving
Eydnurik ferð
Barsilsstovan
Brim og Brúdeypp
Spoon River Anthology
Harðveðrið
Kenslutímin
Ófriðaligar tíðir
Býur okkara
Billy Skrøgg
Másin
At tæna tveimum
Iva liva - og fløskurnar
Hoyr um annan - hygg um teg sjálfvan
Betur ein tjón í húsi-
enn kuril á tráðnum
Uppi í eini eikilund**

London í 11 vikur. Hetta var skeið, sum STUDIO 68 skipaði fyrri. Har spældi hon við í The Mad Woman of Chailot, har m. a. professionell sjónleikarkvinna úr Amerika var við. Tað var ein ung russisk kvinna, sum var leikstjóri.

Vit ynskja Elini til lukku við hesum 10 árunum, sum hon higartil hevur virkað á palli og bergtikið okkum áskoðarar.

tor.—

Sovjettisk bilisma

Við teimum stóru bilverksmiðjunum, sum nú verða bygdar, tekur Sovjetsamveldið stigið inn í biloklína. Komandi árin verða fleiri milliónir persónvagnar sendir út í gøturnar, og hetta krevur ikki smávegis fyrireiking. Vegir verða breiðkaðir, signalljós verða uppsett, og gongutunnlar

verða bygdar. Í Moskva er nýggjur stovnur settur til at arbeiða fyrri stórri ferðslutrygd. Tað eru serliga tey ógligu vanlukkutöluni úr Ameriku og Vestureuropu, sum hava fingið sovjetsku myndugleikarnar at royna at binda um heilan fingur.

Nakrar vegleiðingar

Í Sosialinum nr. 22 1971 (ikki 1970 sum stendur á forsiðuni) greiðir Hanna Lisberg frá, at eg skal hava sagt, at í august/september 1969 var í deyvt barn í Føroyum og fyrri at prógva hetta visir hon til Oversigt ved Johs. Andr. Næs aug./sept. 1969 talvu 5.

Mangar skeivleikar og óreimar ilgingar havi eg sæð á prenti og hoyrt um meg í samband við málið um bygging av Føroya Spesialskúla, og eg havi latið hetta farið. Men tá ið Hanna Lisberg nú so misvisandi peikar á taltilfar mitt, sum flestu lesarar av Sosialinum vist ikki hava moguleika at meta um, vil eg koma við nøkrum vegleiðingum hesum viðvíkjandi.

Í nevndu talvu 5, sum er samandrátur av talvunum 1, 2 og 3, stendur skililiga, at eg tá hevði funnið fram til 30 hyoribreakað skulabørn í Føroyum. Tey eru greinliga sett upp soleiðis: 8 fingur undirvising á Statens Specialskole og 22 í fólkaskúlanum. Viðmerkt er í tavu 1, at av hesum 22 vóru tá 4 tilmeldað til kann-

ingar á Statens Specialskole, og 1 var so brekað, at tað hevði havt best av at gingið á forsorgarskúla.

Eg skal eisini loyva mæi at upplýsa, at taltilfar mitt var

eg av formanninum í Udvalget vedrørende handicappede børn på Færoerne biðin um at framvega. Og tá ið eg hevði gjørt arbeiðið, varð tað sent rætta viðkomandi í rættari tíð sum arbeiðstílfar.

Johs. Andr. Næs.

Lýsing

Í komandi tíð fer fram havnararbeiði í Leirvík. Í hesum sambandi fer m.a. eisini fram kavaraarbeiði og spreinging undir og yvir vatni.

Arbeidsokið verður um dagin merkt frá við tveimum reyðum boyum, og um náttina við tveimum hvítum blunkljósum.

Fyrstu 6 mánaðarnar fara eisini grótspreingingar fram í brotinum inni í Lið.

Heitt verður á skip og bátar at halda seg frá landi undir grótbrotinum og sýna varsemi nærindis arbeiðsokinum.

LEIRVÍKAR HAVN

Lýsið í SOSIALINUM!